

MASAL İLE RÜZGAR

İKİZLER ÇETESİ

MARS'A İKİ BİLET

ŞENİZ BAŞ

RESİMLEYEN: SERNUR IŞIK

iÇİNDEKİLER

Rüzgâr'ın Sürprizi	7
M.P.G.L. De Ne?	21
Masal'ın Doğum Günü Hediyesi	35
T-656 Bitkisi, Rüzgâr'ın Hediyesi	45
Kod: Kırmızı Turp. Acil!	67
Marslı 1'Den Marslı 2'Ye: Yakalandık!	89
Kafamda Deli Sorular	103
Daha Kötü Adamlar Da Var!	127
İkizler Çetesi Sonunda Kurtuluyor	151

RÜZGÂR'IN SÜRPRİZİ

- Bilim yapacağız diye yola çıktık, sayende kendimizi tehlikenin içinde bulduk!
- Bilim risksiz olmaz Masalcık.
- Büyük bilim insanları laboratuvarlarında kitli kalmışlar mı? Tanımadıkları insanlara bulaşıp saçma sapan işler yapmışlar mı?
- Tam bilmiyorum ama yapmış olabilirler. İnsanların arzularına ulaşmak için neler yapabileceğini bilemeyiz, değil mi?

Rüzgâr'ın bu sözünden sonra sustum. Onunla baş etmek imkânsız! Anneannemin dediği gibi; **“LAF EBESİ”**.

Her şey Cihan dayımın bize karne hediyesi getirmesiyle başladı. Dayım biyolog, eşi Derya yenge ise kimyager. Ne zaman ziyarete gelseler bize bilim sevgisi aşılacak için kitaplar, dergiler hediye ederler. Bu seferki hediyelerinin ise birbirinden ilginç adları vardı:

Kimya Seti, Botanik Bahçesi, İlk Deneyler, İlk Mikroskop, Hava Bilimi Seti, Güneş Deneyleri Seti, Madencilik Seti. Annem, "Cihan biraz abartmamış mısın?" dese de dayım bu canavarlara az bile diyerek geçiştirdi. Söylemesi ayıp, ikimiz de takdir almıştık. Benim almam normal ama

Rüzgâr doğru düzgün çalışmadan nasıl başardı, anlamadım.

Dayımla yengemin hediyesi olan bilim setlerine çok sevinmiştim. Kitaplarda gördüğüm deneyleri yapabilecektim. Maceralarımızı yazdığım, Rüzgâr'dan gizli bir kitap var, ona yeni bir bölüm bile açabilirdim: "Alaca İkizleri Bilim Evreninde!"

Tabii ki Rüzgâr, hevesimi kursağımda bıraktı. Tüm setleri alıp çatı katına kapandı. Arada dışarı çıktığında ise dayımla bilgisayarın başında saatlerce vakit geçirip fısır fısır konuşuyorlardı. Ne konuşuyorsunuz diye her sorduğumda dayım:

- Rüzgâr'ın bir sürprizi var Masalcığim. Biraz sabretmen lazım, diyordu.

Rüzgâr ve sürpriz kelimeleri bir cümle içinde kullanılıyorsa şu anlama gelir:

FELAKET!

Kim ne derse desin, duramadım. Çatı katının kapısına dayanıp ben de setlerle vakit geçirmek istiyorum diye ısrar ettim. Ama Rüzgâr beni bir güzel savuşturdu.

- Müthiş bir fikrim var, araştırmam bitince sen de çok heyecanlanacaksın. Beraber deneyden deneye koşacağız kardişim.

Ardından kapıyı yüzüme kapadı.

- Rüzgâr aç şu kapıyı diyorum sana, bak çok fena olacak!

İkizinin yüzüne kapı kapamak da ne demek? Kapıyı bir daha tıklattım, kilidi zorladım. Yok, açmadı. Bir de kilitlemiş. Ne hakkı var! Annelere söylesem hemen açtırlar ama ben ispiğçi değilim. **(İspiyoncunun Rüzgâr dilinde kısaltılmış hâli ispiğçidir.)**

Keşke tek yumurta ikizi olsaydık... Onlar birbirinin aklından geçeni hissediyorlarmış. Ben de Rüzgârın aklından geçen haylazlıkları öğrenebilirdim böylece. Çift yumurta ikizi olmanın tek esprisi, aynı gün doğmuş olmak. Bir de aynı tişörtleri giymek... Bir de aynı cezaları almak... Yoksa gözümüz, kaşımız bile benzemez. Benim saçlarım kızıl, gözlerim yeşil. Onun saçları kahverengi, gözleri mavi. Ben ondan 10 dakika önce doğdum. O da benden biraz uzun. Böyle şeyler işte, pöf!

Rüzgâr, bir hafta boyunca inatla çatı katından çıkmadı. Annemle babam, **“Aman işte oyalanıyor, haylazlık peşinde değil. En azından yerini biliyoruz.”** dediler. Ama ben onun bir hinlik düşündüğünden kesinlikle eminim. Kafasından binbir cinlik geçen bir çocuk bu kadar sessiz kalıyorsa aileler sizlere sesleniyorum; **ŞÜPHELENİN!**

Haftanın sonunda tüm ümidimi kesmiştim. Bilim setleri Rüzgâr'ın kayıtsız şartsız egemenliğine geçmişti. İtiraf etmek istemiyorum ama ne kadar gıcık olsa da kardeşimle vakit geçirmeyi özlemiştim. Şimdi ikizim olsa şöyle derdi:

- Rüzgârsız hayat ne kadar da bayat!

Kapının önüne gidip çalıp bekliyor, Rüzgâr diye sesleniyordum. Çıt çıkarmıyordu. Yemek yemeye geldiği zamanlarda sorularıma cevap vermiyor, beni geçiştiriyordu:

- **Ne sabırsızsın sen! Bekle işte, hazırlanıyorum.**

Sonra da hızla çatı katına dönüp kapıyı yine kilitliyordu.

En sonunda ona bir mektup yazıp, kapının altından attım.

"Sevgili İkiz Kardeşim Rüzgâr,

Biz bugüne kadar her şeyi paylaştık. Defterlerimizi, bloğumuzu, ayakkabılarımızı hatta cezalarımızı... Ama sen şimdi benimle bilim setlerini paylaşmıyorsun. Setler çok önemli değil ama ne yaptığını da merak ediyorum. Söylememen beni üzüyor. Üstelik çok yalnız kaldım, sıkılıyorum. Keşke bir kardeşimiz daha olsaydı. Böyle kapılarda seni beklemek zorunda kalmaz, onunla oynardım. Bir hafta oldu, daha ne kadar beklemem gerekiyor?

Kardeşin Masal"

Daha mektubu atar atmaz bir kâğıt geldi kapının altından. Şöyle yazıyordu:

"Masalcığım,

Bir sürü arkadaşın var, git onlarla oyna. Sonuçta iyi bir arkadaş, kardeş yarısıdır değil mi?

Kardeşin Rüzgâr"

Ukala!

Mektup da işe yaramamıştı. Çaresiz beklemeye devam ettim. Kitap okudum, maceralarımızı anlattığımız **“İKİZLERİN GÜNLÜĞÜ”** bloğumuza yazı yazdım, büyükanneme ev işlerinde yardım ettim, sokak kedilerine mama verdim, bahçedeki maydanozları topladım. Yine de zaman geçmek bilmedi. Günler sonra kendimi oyalama çabamdan vazgeçtim. Rüzgâr'a ulaşmam imkânsızdı, kabullendim. Evimizin bahçeye inen merdivenlerine oturup kuşları, kedileri, tavukları seyretmeye başladım. Bir anda yanımdan rüzgâr gibi hızlı bir şey geçti. Kafamı bir çevirdim, Rüzgâr koşu koşu gidiyordu. Nereye gidiyorsun diye arkasından bağırdım ama o çoktan gözden kaybolmuştu. O günden sonra da iki hafta boyunca her gün evden koşarak çıkıp, üstü başı kir içinde geri döndü. Nereye gidiyorsan ben de gelmek istiyorum diye ısrar ettim. Bana ne dedi, biliyor musunuz?

- Ayak bağı olursun bana.

İnanabiliyor musunuz, bana... Kardeşine... Başını derde soktuğunda onu kurtaran kişiye "ayak bağı"